

PASAKA PAR DZIRNAVĀM

IEVADS

Tajos labajos gados bija neparastas dzirnavas.

Cilvēki veda šurp graudu maisus, un tad dzirnavas uzvedās kā gluži parastas dzirnavas – tās samala graudus miltos.

Taču ja kāds atveda uz dzirnavām Prieku, tad dzirnavas to pavairoja un aizsūtīja pa saujai visiem apkārtnes ļaudīm.

Ja kāds atveda bēdas, tad dzirnavas tās samala putekļos un atdeva vējam. Vējš tās iepūta purvos un tīrēļos.

Bet ja kāds atveda savu sapni, tad dzirnavas to pārvērta īstenībā.

Dienu un nakti pa dzirnavām augšup lejup gāja Melderis un rīkoja ļaudis, laumiņas un rūķus.

KAIMIŅU STĀSTI

Reiz Melderis sarunāja ar saviem kaimiņiem braukt viens pie otra ciemos un stāstīt stāstus par savām mājām un cilvēkiem.

Viņi pierakstīja daudzus stāstus par labiem un krietniem cilvēkiem, interesantiem notikumiem un vietām, lai varētu tos izstāstīt saviem kaimiņiem.

Tikai Melderis nezināja, ar ko atbraukušos viesus pacienāt un ko aizvest citiem kā ciema kukuli.

Tad atnāca kāda ļoti dāsna un prasmīga sieviete un teica: “Melder, nebēdā!” Viņa iejauca mīklu un izcepa brīnumgardus pīrāgus un biežpiena maizes.

Tad nāca citi bagāti un sirsnīgi cilvēki un atnesa kurš medu, kurš sviestu, kurš ievārījumu.

Nu ēda kaimiņi, vēderus braucīdami, un slavēja Melderi un viņa krietnos ļaudis.

ČAKS

Kādreiz gadījās, ka gar dzirnavām straujā ormaņa pajūgā traucās Rīgas dzejnieks Čaks. Dzirnavas bija gaišas, un tur skanēja mūzika.

Dzejnieks lika ormanim apturēt zirgus un aicināja viņu līdz iekšā.

Durvis atvēris, Čaks redzēja, ka ir nonācis jaukā, omulīgā krodziņā.

Samtainā balsī par Dieva pasaules krāšņumu dziedāja čells. Saksofons gleznoja skaistas sievietes, mudināja ļauties mīlestībai un kaislei.

Dzejnieka sirdi īpaši saistīja skaistā krodziniece baltā priekšautiņā un koši sarkanās zeķēs. Čaks būtu vēlējies ņemt viņu līdz uz savu Rīgas dzīvoklīti, paklāt viņai savu mēteli uz grīdas un dziedāt viņai dziesmas par putniem un ūdeni...

Ļaudis runā, ka dzejnieks, atgriežoties Rīgā, bijis tā iedvesmots, ka sarakstījis jaunu dzejoļu krājumu.

MALĒJAS SVĒTKI

Reiz kāda malēja, kura dzirnavās rūpējās par cilvēku sapņiem, ļoti noskuma. Viņai šķita, ka darbs, ko viņa ilgu gadus darījusi, nevienam nav sagādājis prieku.

Kādu dienu viņa aizgāja pie Meldera un sacīja, ka dzirnavās vairs nestrādāšot, jo esot nolēmusi ļauties mieram un atpūtai.

Tad Melderis teica ļaudīm: “Sarīkosim malējai svētkus, lai viņa redz un jūt, cik ļoti mēs viņu mīlam, un cik svarīgs mums ir viņas darbs!”

Uz malējas svētkiem sabrauca daudz viesu no tuvienes un tālienes. Tie dziedāja un līksmoja, un stāstīja malējai, cik priecīgi ir, ka tā palīdzējusi viņiem līdz galam izsapņot sapņus. Tie slavēja malēju un pateicās viņai par ilgo gadu darbu.

Pēc svētkiem malēja atkal aizgāja pie Meldera un teica: “Ķeršos vien pie darba. Kurš gan labāk par mani zinās, kā rūpēties par ļaužu sapņiem!”

VAIROJAS PRIEKŠ

Reiz ļaudīm, kas dzīvoja dzirnavu tuvumā, bija sakrājies Prieks.

Kādu dienu viņi aizgāja pie Meldera un sacīja: “Mums ir sakrājies Prieks. Un mēs gribam un varam priecāties. Bet mēs jūtam, ka kaut kā trūkst, lai Prieks varētu brīvi plūst un iet vairumā. Vai tu, Melder, vari mums palīdzēt?”

Melderis viņiem atbildēja: “Jā, es zinu, kas ir tas, kā jums trūkst. Tas ir “darām”. “Darām!””

Ļaudis pateicās Melderim un devās mājup. Nu viņi lika Prieku vezumā un veda uz Dzirnāvām. Dzirnavas to pavairoja un izplatīja. Nu Prieks varēja brīvi plūst un iet vairumā.

“Redz, kā!” ļaudis viens otram teica. “Kad nu ne vien gribam un varam, bet arī darām, tad Prieks plūst un vairojas!”

VĒL ŠOBALTDIEN

Burvju dzirnavas Stelpē stāv vēl šobaltdien.

Ja kāds uz tām aizved graudus, tās uzvedas gluži kā parastas dzirnavas un samal graudus miltos.

Bet ja kāds uz dzirnāvām atved savu sapni, tad dzirnavas pārvērš to īstenībā.